

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) B. I., b) F. I.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, a **c) nezletilý M. I.**, zastoupen zákonnou zástupkyní žalobkyní a), žalobkyně a) a žalobce c) oba zastoupeni Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. OAM-847/ZA-ZA11-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2019, č. j. 32 Az 18/2018 – 90, o návrhu žalobců na vydání předběžného opatření ze dne 24. 2. 2020,

t a k t o :

Žalovanému **se ukládá** povinnost strpět pobyt žalobkyně a) a žalobce c) v pobytovém středisku a poskytnout jim základní hmotné zabezpečení do pravomocného skončení řízení o této kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný vydal dne 17. 4. 2018 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalobcům a) -c) dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) podala jménem svým a svých dětí – žalobců b) a c) proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

[2] Rozsudek krajského soudu napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) dne 24. 1. 2020 blanketní kasační stížností. Dne 26. 2. 2020 podali stěžovatelé návrh na vydání předběžného opatření dle § 38 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jímž by se žalovanému uložilo, aby do pravomocného rozhodnutí o této kasační stížnosti strpěl pobyt stěžovatelů v pobytovém středisku a poskytl jim základní hmotné zabezpečení. Současně poukázali na skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti manžela stěžovatelky a) a otce nezletilého stěžovatele c), pana X, vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Azs 28/2020, byl podán obdobný návrh na vydání předběžného opatření.

[3] V odůvodnění svého návrhu stěžovatelé uvedli, že na území ČR pobývají od 16. 10. 2017, a to v azylových zařízeních žalovaného. V současnosti se nacházejí v Pobytovém středisku MV v X. Jejich další pobyt je však v ohrožení, neboť dle názoru žalovaného a jím zřízené Správy uprchlických zařízení (dále též „SUZ“) nadále nepoživají právního postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelům bylo v přípisu ze dne 12. 2. 2020 sděleno, že se jim, respektive jejich rodině, povoluje ubytování v pobytovém středisku dle § 79 odst. 5 písm. e) zákona o azylu, a to nejdéle do 18. 3. 2020. Ve svém návrhu stěžovatelé dále upozornili na absurdnost postupu žalovaného, jímž dochází k naprostému vyprázdnění institutu odkladného účinku, který podané kasační stížnosti svědčí dle § 32 odst. 5 zákona o azylu. V této souvislosti odkázali rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19, podle něhož postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany pro účely setrvání na území svědčí dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu na základě přiznaného odkladného účinku kasační stížnosti, který směřuje i proti rozhodnutí Ministerstva vnitra. Je tedy zcela iracionální, že žalovaný a SUZ stěžovatele za žadatele o mezinárodní ochranu nepovažuje. Jestliže mají stěžovatelé opustit pobytové středisko, přijdou o střechu nad hlavou a základní hmotné zabezpečení, dostávají se do zcela odlišného postavení oproti stavu, kdy podali žalobu ke krajskému soudu.

[4] Stěžovatelé dále popsali hrozící újmu spočívající v tom, že jim v důsledku postupu žalovaného, který jim nehodlá prodloužit další pobyt v pobytovém středisku, reálně hrozí riziko bezdomovectví, stěžovatelé se ocitnou nejen bez přístřeší, ale rovněž bez finančního příspěvku dle § 42 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatelé dosud rovněž neměli příležitost věc probrat s ustanoveným zástupcem a doplnit svou kasační stížnost, respektive participovat na soudním řízení. Žalovaný tak stěžovatelům nepřijatelně klade překážky výkonu práva na spravedlivý proces. V důsledku situace nastavené žalovaným navíc dochází k nerovnému zacházení s kasačními stěžovateli ve věci mezinárodní ochrany: majetní cizinci, kteří pobývají mimo pobytové středisko, požívají stále stejných práv jako účastníci řízení před žalovaným či jako žalobci před krajským soudem, zatímco pro druhou skupinu, ke které náleží stěžovatelé, se situace podáním kasační stížnosti dramaticky změní. Žalovaný tak zakládá rozdílný přístup soudu založený na kritériu majetku.

[5] Stěžovatelé rovněž poukázali na skutečnost, že žalovaný po nich v souladu s § 78b odst. 4 písm. c) zákona o azylu vyžaduje potvrzení o zajištění ubytování. Bez tohoto dokladu nemůže být stěžovatelům vydáno potvrzení o strpění jako pobytový titul *sui generis*. Budou-li přitom stěžovatelé pobývat na území bez platného průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany či alespoň potvrzení strpění na území, reálně jim hrozí, že budou při kontrole Policií ČR zajištěni s podezřením na neoprávněný pobyt. Potažmo stěžovatelům hrozí i správní vyhoštění. Ve svém návrhu dále uvedli, že stěžovatelka a) trpí posttraumatickou stresovou poruchou, což doložili zprávou psychiatricky MUDr. X ze dne 10. 2. 2020, v níž tato mj. nedoporučuje v současné době u stěžovatelky a) cestování ani změnu místa bydliště. V případě stěžovatele c) potom návrh na předběžné opatření zmiňuje, že se jmenovaný léčí s onkologickým onemocněním, přičemž ztráta přístřeší a hmotného zabezpečení by vzhledem k jeho věku měla dopad rovněž z hlediska

pokračování

(ne)možnosti realizace práva na vzdělání. Ke zdravotnímu stavu stěžovatele c) byla doložena mj. zpráva MUDr. X ze dne 29. 1. 2019.

[6] Ve svém návrhu stěžovatelé rovněž ve stručnosti popsali důvody, pro které podali žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu stěžovatelů uvedl, že tito v něm nedokládají existenci potřeby zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. Nelze tvrdit, že byli zkráceni na svém právu na spravedlivý proces, pokud podali kasační stížnost a požádali o ustanovení zástupce. Žalovaný odmítá, že by vůči stěžovatelům postupoval jakkoliv nezákonně, svévolně či diskriminačně. Odkázal přitom na příslušná ustanovení zákona o azylu, ze kterých vyplývá, že stěžovatelům již skutečně aktuálně nesvědčí postavení žadatelů o mezinárodní ochranu. Upozornil též na § 79 odst. 5 zákona o azylu, jenž obsahuje demonstrativní výčet situací, kdy žalovaný může povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení osobám jiným, než jsou uvedeny v odstavcích 1 a 3. Jde však o možnost, nikoliv povinnost umožnit stěžovatelům na výjimku ubytování v pobytovém středisku, na toto ubytování nevzniká právní nárok. Nadto žalovaný uvedl, že cizinci, který je strpěn na území, lze s ohledem na prokázané majetkové a finanční poměry jeho nebo jeho rodiny poskytnout na jeho žádost finanční příspěvek. Nelze tedy se stěžovateli souhlasit, že by se ocitli zcela bez prostředků. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatelů na vydání předběžného opatření nevyhověl.

[8] Přípisem ze dne 4. 3. 2020 stěžovatelé doplnili svůj návrh o sdělení, že stěžovatelka a) bude muset podstoupit operaci z důvodu dysplazie děložního hrdla, k čemuž doložili lékařskou zprávu z Nemocnice Rychnov nad Kněžnou, gynekologie – obvodní ambulance, ze dne 4. 3. 2020.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že z výpisu z evidenční karty stěžovatele b) ze dne 11. 2. 2020 zjistil, že jmenovaný dne 21. 1. 2019 svévolně opustil pobytové středisko. Zmíněné potvrzuje též sdělení SUZ ze dne 7. 2. 2020, dle něhož stěžovatelka a) k místu pobytu stěžovatele b) uvedla, že se nenachází na území ČR. Na základě těchto skutečností proto Nejvyšší správní soud o návrhu na vydání předběžného opatření ve vztahu ke stěžovateli b) nerozhodoval.

[10] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. „[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“

[11] Z hlediska posouzení návrhu považuje zdejší soud za nutné nejprve ve shodě se stěžovateli zdůraznit, že návrh na uložení předběžného opatření podal v rámci samostatného řízení o jím uplatněné kasační stížnosti též manžel stěžovatelky a) a otec nezletilého stěžovatele c), pan X (dále též jen „pan X“). Jak jmenovaný, tak nynější stěžovatelé a) a c), všichni shodně zastoupeni advokátem Mgr. Viktorem Klímou, přitom ve svých návrzích uplatnili zcela totožnou argumentaci. Vzájemně se (přirozeně) liší pouze

v popisu jejich zdravotního stavu, respektive v odkazu na právo na vzdělání v případě nezletilého stěžovatele c). V případě pana X rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 3. 2020, č. j. 1 Azs 28/2020 – 56, tak, že jeho návrh zamítl. V nyní posuzované věci však shledal důvody, pro které je nutné návrhu stěžovatelů a) a c), oproti návrhu pana X, vyhovět.

[12] Jak poznamenal Nejvyšší správní soud též v citovaném usnesení č. j. 1 Azs 28/2020 – 56, platí, že i v řízení o kasační stížnosti je založena jeho pravomoc pro případné vydání předběžného opatření (srov. usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 – 37, č. 910/2006 Sb. NSS). Pro vydání samotného předběžného opatření musí být dle citovaného usnesení současně (kumulativně) splněny tyto podmínky: „1) podaná kasační stížnost, řízení, o níž nebylo zastaveno, a to zásadně včetně kasační stížnosti mající vady, s výjimkou takových vad, že by z povahy věci bránily o předběžném opatření rozhodnout (např. vada spočívající v tom, že by z kasační stížnosti nebylo zřejmé, jaké rozhodnutí krajského soudu se jí napadá); vadu bránící o předběžném opatření rozhodnout se soud pokusí odstranit, jde-li o vadu odstranitelnou, a pokud se mu to podaří, o předběžném opatření poté rozhodne, jakmile to bude možné; 2) návrh na vydání předběžného opatření; 3) potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu; 4) podané vyjádření ostatních účastníků k návrhu na vydání předběžného opatření, je-li takového vyjádření potřeba; 5) přípustnost návrhu, tj. neexistence důvodů nepřipustnosti (zejm. § 38 odst. 3 s. ř. s.)“. Tyto podmínky, mimo podmínky č. 5 (která byla zákonem č. 303/2011 Sb. novelizujícím § 38 odst. 3 s. ř. s. odstraněna), jsou aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ.

[13] Při rozhodování o předběžném opatření soud „[...] vychází v první řadě z tvrzení navrhovatele a z obsahu spisu, přičemž v případě pochyb o pravdivosti skutkových tvrzení bude zpravidla vhodné vyžádat si vyjádření ostatních účastníků či některých z nich. Není vyloučeno, aby si soud z vlastní iniciativy za účelem řádného posouzení návrhu opatřil další podklady či informace a aby případně i provedl důkazy. Rozhodování o vydání předběžného opatření je rozhodováním pod intenzivním časovým tlakem, neboť ochrana práv formou předběžného opatření má smyslu pouze tehdy, je-li poskytnuta relativně rychle, zpravidla v horizontu dní či maximálně několika málo týdnů. S ohledem na to nebude zpravidla možno skutečnosti, které soud vezme za rozhodné pro posouzení věci, postavit najisto, nýbrž bude nutno v řadě ohledů vycházet pouze ze skutečností účastníky osvědčených (učiněných pravděpodobnými) či jen tvrzených, nebudou-li v rozporu s dalšími informacemi o věci, které soud bude mít k dispozici“.

[14] V tomtéž rozhodnutí se soud detailně zabýval i výkladem klíčového pojmu „vážná újma“, který je „[...] nutno vykládat relativně autonomně a izolovaně od předběžného posuzování (přesněji řečeno odhadování) budoucí úspěšnosti navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé. Vážnou újmou je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka-soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmou tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu

pokračování

práv ústavně zaručených [...]. V praxi půjde zejména o snahy správního orgánu proti vůli účastníka-soukromé osoby získat o účastníkovi informace, jež má k dispozici jen on, odejmout mu věci, které oprávněně drží či má v oprávněné detenci, či zabránit mu ve výkonu jeho práv nebo jej v něm citelně omezit (např. v právu užívat vlastněnou či pronajatou věc, v právu podnikat či provozovat jinou hospodářskou činnost)“.

[15] Ve shodě s návrhem pana X pro nyní posuzovanou věc platí, že stěžovatelé a) a c) podali kasační stížnost a návrh na vydání předběžného opatření. Splnili tedy první i druhou podmínku pro vydání předběžného opatření (viz bod 12 tohoto usnesení). Rozdíl mezi oběma návrhy však spočívá v tom, že dle Nejvyšší správní soud poslední jmenování splňují rovněž třetí podmínku po uložení předběžného opatření, tj. že jim hrozí vážná újma, pro kterou je nutno zatímne upravit jejich poměry.

[16] K uvedenému závěru nicméně Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke zcela specifickým okolnostem nyní posuzovaného případu. S ohledem na tuto skutečnost proto považuje zdejší soud za vhodné potvrdit některé ze závěrů, k nimž dospěl v citovaném usnesení č. j. 1 Azs 28/2020 – 56, a které plně platí i pro návrh nynějších stěžovatelů. Primárně lze žalovanému přisvědčit v tom, že ani těmto nesvědčí postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení je totiž „žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie, a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[17] Stěžovatelé tedy měli postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany pouze do skončení řízení o žalobě před krajským soudem. Jejich kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby sice má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), to ovšem neznamená, že by cizinci (zde stěžovatelům) v této fázi soudního přezkumu náleželo rovněž postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu citovaného § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Cizinec je však oprávněn po dobu řízení o kasační stížnosti setrvat na území ČR, jak ostatně vyplývá i ze stěžovateli odkazovaného usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19. Zde Ústavní soud vysvětlil, že cizinci na základě odkladného účinku kasační stížnosti svědčí postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany toliko pro účely setrvání na území; z tohoto usnesení však nelze dovodit, že by tak tomu bylo i pro účely práva na zajištění ubytování a základního hmotného zabezpečení, jak se domáhají stěžovatelé. Takový závěr by byl v rozporu se zněním zákona o azylu.

[18] Cizinec je tedy v rámci řízení o kasační stížnosti oprávněn pobývat na území ČR, a to na základě potvrzení o strpění na území dle § 78b zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení „[m]inisterstvo na žádost cizince rozhodne o jeho strpění na území na dobu

nezbytně nutnou, pokud cizinec předložil náležitosti uvedené v odstavci 4. O strpění na území vydá ministerstvo cizinci potvrzení o strpění na území, ve kterém vyznačí dobu strpění na území.“ Podle odstavce 4 tohoto ustanovení je cizinec povinen k žádosti o strpění na území nebo prodloužení doby strpění na území povinen a) předložit cestovní doklad, je-li jeho držitelem, b) předložit doklad o včas podané kasační stížnosti s návrhem na přiznání odkladného účinku nebo při prodloužení doby strpění doklad o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti a doklad o tom, že řízení o podané kasační stížnosti dosud pravomocně neskončilo, a c) doložit adresu místa hlášeného pobytu na území.

[19] Zákon o azylu přitom jednoznačně stanoví, že právo na ubytování v pobytovém středisku a poskytnutí stravy mají pouze žadatelé o udělení mezinárodní ochrany (§ 79 odst. 3). Ministerstvo však může povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení i cizinci, který je strpěn na území podle tohoto zákona, a to po dobu platnosti potvrzení o strpění na území [viz písm. 79 odst. 5 písm. e)]. Žalovanému je tedy možné přisvědčit rovněž v tom, že je na uvážení správního orgánu, zda takovému cizinci (zde stěžovatelům) ubytování a stravu poskytne či nikoliv.

[20] Z řečeného vyplývá, že stejně jako v případě pana X ani nynější stěžovatelé nemají ve smyslu uvedeného v současné době nárok na poskytnutí ubytování v pobytovém středisku. I v jejich případě lze poznamenat, že měli po rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby podat žádost o potvrzení o strpění na území a dále si mohli požádat o finanční příspěvek dle § 78d odst. 2 zákona o azylu, což by jim poskytlo možnost zajistit si případně jiné ubytování.

[21] Shodně nelze učinit závěr, že by stěžovatelé byli v důsledku postupu žalovaného (případného ukončení ubytování v pobytovém středisku) nějakým způsobem zkráceni na svých procesních právech. O tom ostatně svědčí skutečnost, že podali včasnou kasační stížnost a požádali o ustanovení zástupce soudem, přičemž Nejvyšší správní soud této žádosti vůči stěžovatelům a) a c) vyhověl výrokem II usnesení ze dne 28. 2. 2020, č. j. 3 Azs 28/2020 – 40. Lze konečně poznamenat, že ani v případě, kdy by stěžovatelé nebyli nadále ubytováni v pobytovém středisku, by tato skutečnost automaticky neznamenala, že by nemohli nadále participovat na soudním řízení či se účastnit porady se svým zástupcem. Za lichý je třeba považovat též argument v podobě namítané nerovnosti mezi majetnými cizinci pobývajícími mimo pobytové středisko a cizinci nemajetnými, neboť tu řeší zákon právě možnost požádat o finanční příspěvek či také možnost ustanovení zástupce pro řízení před soudem. Jakkoli přitom lze stěžovatelům přisvědčit, že cizinci žádající o udělení mezinárodní ochrany mají po dobu řízení před krajským soudem zajištěn vyšší standard ochrany (tedy zejména zajištění bezplatného ubytování v ubytovacím středisku) než po dobu řízení o kasační stížnosti, tak nicméně platí, že se nejedná o svévolné zacházení žalovaného, ale o zákonem zamýšlený stav, který Nejvyšší správní soud nepovažuje za diskriminační.

[22] Navzdory všem shora uvedeným závěrům, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl shodně i ve svém zamítavém usnesení č. j. 1 Azs 28/2020 – 56, v případě návrhu pana X, však zdejší soud připomíná, že v citovaném usnesení současně zdůraznil, že ačkoliv nepovažuje za žádoucí, aby v podstatě nahrazoval uvážení správního orgánu ohledně toto,

pokračování

zda má daného cizince (stěžovatele) ponechat v pobytovém středisku i po dobu řízení o kasační stížnosti, tak *nemůže vyloučit, že by v určitých specifických případech mohl žalovanému uložit, aby pobyt cizince v pobytovém středisku strpěl*. Jinými slovy, že by soud obdobnému návrhu na vydání předběžného opatření vyhověl. Právě o takto specifický případ se přitom jedná v nyní posuzované věci.

[23] Nejvyšší správní soud totiž nemůže odhlédnout od *zcela aktuální a specifické situace*, kdy vláda ČR vyhlásila od 16. 3. 2020 do 24. 3. 2020 (tedy v době po vydání souvisejícího usnesení č. j. 1 Azs 28/2020 – 56) karanténu pro celé území České republiky, přičemž nelze bez dalšího předvídat možnou celkovou dobu jejího trvání. Tento výjimečný stav by přitom nepochybně měl zásadní dopad z hlediska možnosti stěžovatelů na zajištění dalšího (soukromého) ubytování v případě ukončení pobytu v pobytovém středisku. To i za situace, kdy by bývali využili právních prostředků rozebíraných shora k zajištění finančních prostředků, z nichž by případné alternativní ubytování mohli hradit. Nejvyšší správní soud současně podotýká, že jakkoliv by stěžovateli a) a c) deklarovaný zdravotní stav nemohl za běžné situace sám o sobě dostačovat k uložení požadovaného předběžného opatření, je třeba k němu v kontextu probíhající pandemie „*koronaviru*“ (označovaného jako SARS CoV-2) přihlídnout jako k okolnosti, která u nich zvyšuje, oproti zdravým lidem, riziko nákazy. Právě s ohledem na takto *specifickém okolnosti* rozhodování o nynějším návrhu stěžovatelů a) a c) na uložení předběžného opatření dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by ukončení jejich pobytu v pobytovém středisku těmto skutečně způsobilo zásadní újmu spočívající v podstatně stížené, až minimální, možnosti zajištění si dalšího (soukromého) pobytu na území ČR, mající pak přesah do možnosti jejich další participace na řízení o kasační stížnosti. To vše za současného ohrožení zdraví v podobě zvýšené možnosti nákazy koronavirem.

[24] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro vydání předběžného opatření. Proto zavázal žalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku usnesení, tj. aby do doby pravomocného skončení řízení o této kasační stížnosti strpěl pobyt stěžovatelky a) a stěžovatele c) v pobytovém středisku, a současně s tím jim po uvedenou dobu poskytoval základní hmotné zabezpečení v rozsahu jako doposud.

[25] Účinky založené předběžným opatřením trvají, pokud soud předběžné opatření předtím sám nezruší či nezmění, do dne právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti. Soud k tomu ale dodává, že vydání předběžného opatření žádným způsobem nepředjímá, jak zdejší soud rozhodne ve věci samé.

[26] O nákladech řízení o předběžném opatření rozhodne soud v rámci rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 61 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu